

[Erik Appel.]

Typen. Hjemmet har udvist danske Sympatier, og der er ingen Tvivl om, at den unge Mand ogsaa har saadanne; jeg tvivler ikke paa, at han vil opføre sig helt loyalt over for det danske Land og Folk. Derfor er det, jeg henstiller, om det ikke er muligt nu mellem anden og tredie Behandling at faa indført en saadan Bestemmelse som af mig omtalt, der giver den højtærede Justitsminister Ret til at dispensere, saa at denne unge Mand kan blive Præst for den tyske Frimenighed dernede.

Justitsministeren (Elmqvist): Jeg takker Udvalgets Flertal for Tilslutningen til Lovforslaget, og jeg takker hele Udvalget for den hurtige Behandling af det.

Til de Ændringsforslag, der er stillet, skal jeg gøre nogle enkelte Bemærkninger. For det første til det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard og det ærede Medlem Hr. Paul Holt om de 2½ Aar mod de 2 Aar. Det beror naturligvis i høj Grad paa et Skøn, om man skal sætte Grænsen ved de 2½ eller de 2 Aar, men naar jeg skal udøve dette Skøn, saa vil jeg mene det uheldigt at gaa ned til de 2 Aar. Jeg kan herfor anføre bl. a. dette, at en vis Kategori af Vagtfolk, nemlig Sommerfolk, som oprindelig fik 4 Aars Fængsel, efter Højesteretsdom i Efteraaret 1946 har faaet deres Straf anslaaet til 2½ Aar, medens derimod en anden Kategori af Vagtfolk, Marinevægttere, som ogsaa tidligere laa paa en Straffetid af 4 Aar, ved Højesteretsdom i Efteraaret har faaet deres Straffetid nedsat til 2 Aar.

Det, jeg nævner her, viser, at der med Hensyn til den Kategori af Landssvigere, som falder ind under Betegnelsen Vagtfolk, finder en noget differentieret Strafansættelse Sted, varierende, kan jeg sige, fra 1½ til 2½ Aar, skønt der i Virkeligheden ikke er meget stor Forskel paa det Arbejde, de har udført; men naar det er Tilfældet, at deres Straf saaledes spænder over et Klaviatur fra 1½ til 2½ Aar, uden at der er nogen Væsenforskel i det Arbejde, de har gjort, men der dog altsaa for Sommerfolk kan gøres dette gældende, at man har ment, at deres Tjeneste burde medføre en lidt højere Straf end de andres, saa synes jeg, det vil være meget uheldigt, om man sætter Grænsen ved de 2 Aar i Stedet for at sætte Grænsen deroppe ved 2½ Aar, saaledes at man faar alle Vagtfolk med ind under Loven. Jeg vil der or meget anbefale, at man bliver staaende ved de 2½ Aar. Jeg mener, det andet vil komme til at virke uretfærdigt.

Hvad angaar Læger og Sagførere,

Tandlæger og Dyrslæger, vil jeg gerne til de Indvendinger, der her er fremsat, bemærke, at jeg har ikke det mindste imod at lade Sagførere gaa ud. Jeg tror i øvrigt ikke, det vil faa stor praktisk Betydning, om man lader dem staa eller ej, for efter hvad der er mig bekendt, er der ikke nogen Sagfører, der er dømt til under 2½ Aar; der er heldigvis kun dømt nogle ganske enkelte Sagførere, og disses Straf ligger højere. Men jeg har i og for sig ikke noget imod at lade dem gaa ud.

Derimod vil jeg være imod at lade Læger, Dyrslæger og Tandlæger gaa ud. Jeg mener nemlig, der er en Forskel mellem paa den ene Side Sagførere og paa den anden Side Læger, Dyrslæger og Tandlæger, og jeg er glad ved, at der er den Forskel, den Forskel nemlig, at det gamle Ord *noblesse oblige*, Adel forpligter, gælder endnu stærkere for Sagførere med Hensyn til moralsk Vandel end for de andre. Jeg haaber ikke, at de andre Kategorier, Læger, Tandlæger og Dyrslæger, vil blive fornærmet over dette, at jeg søger at sætte Sagførere op i et højere Plan, men jeg synes ubetinget, det er rigtigt. Der maa stilles ganske særligt høje Krav til Sagførerstanden, og derfor maa det ogsaa ramme Sagførerstandens Medlemmer haardt, naar de ikke opfylder disse Krav. Dertil kommer, at en Sagfører faar med sine Klienters Forhold at gøre paa alle mulige Omraader, ikke alene økonomisk, men ogsaa i andre Henseender, som Sjælesørger i mange Tilfælde, som Raadgiver, og alt dette synes jeg berettiger, at man til dem stiller Krav om en særlig høj aandelig Standard. Ogsaa til Læger, Tandlæger og Dyrslæger maa man naturligvis stille høje moralske Krav, men jeg synes alligevel, deres Gerning er saa specielt afgrænset til dette at være Lægen, Dyrslægen, Tandlægen, at man efter min Mening maaske her bedre kan slække en lille Smule paa Kravet med Hensyn til deres andre, almindelige Egenskaber.

Dertil kommer, at jeg har Eksempler paa, at det virker meget haardt, f. Eks. i Sønderjylland, at en Læge, der i Kraft af sin Tilslutning til Mindretallet har meldt sig som Zeitfreiwillig, og som nu har udstaaet sin Straf, ikke kan vende tilbage til Betjeningen af sine Klienter. Jeg tror derfor, det er naturligt at indføje en Ventil, saaledes at man kan give disse Folk Adgang til at praktisere igen; man maa stadig huske paa, at det vil først ske, efter at man har hørt vedkommendes Organisation.

Maa jeg saa sige til det ærede Medlem Hr. Paul Holt, at jeg synes slet ikke, man